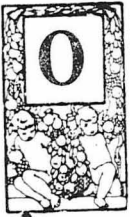

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ε. G. GLUCK

Η ΘΥΣΙΑ

Ο Αντρέας ξαναγύρισε σπίτι του τόσο μελαγχολικός, τόσο απογοητευμένος, ώστε η Μάρθα κατάλαβε άμεσα πως είχε αποτύχει κι' αυτή τη φορά. Με φωνή χαλάρη τριανιχή, τόν ερώτησε :

— Πάλι αποτυχία ;

— Ναι, της απάντησε ο Αντρέας.

— Η Μάρθα αναστέναζε και, διαγκωνώντας το χέρι της, είπτε πειραχτικά :

— Όραία !...

Μικρή σιωπή επακολούθησε... Έπειτα ο Αντρέας πλησίασε τη γυναίκα του, ζήτηνοντάς ένα καλό για παρηγοριά :

— Δεν με φιάλας άποψε ; τις είπτε.

— Ω, ναί... αν θέλεις, του απάντησε.

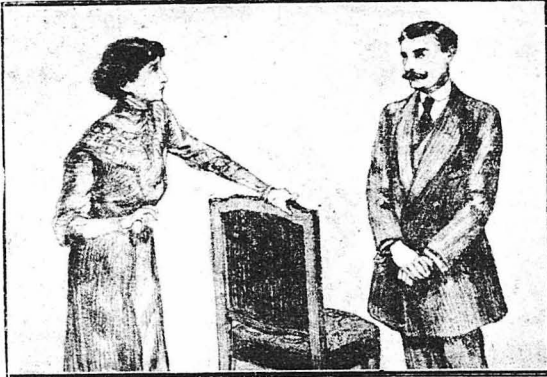
Και με όρος διαπραγματευμένο, με το μυαλό της άλλοι, άγγιξε λίγο τα χείλη της στο πρόσωπο του σιζύγου της.

Πληρωμένος, ο Αντρέας δέν άπείρασε να συγκατάσκη την πόρτα του και είπτε :

— Εγώ τοιάζωτον νούτζα, πός ίαμα ή απογοητεύσεις σοριαζόντοσαν άπάνω μου, θά εβρωσα κάποιαν ένδοξαση στό σπίτι μου, ζωντά σου...

— Δέν πιστεύω να έχης την άξιοση να χορεύω άπ' τη χορά μου, του απάντησε με πείσμα ή Μάρθα.

Ο Αντρέας όφρασε τους όμους του και κάθισε χαμηλωτά... Μπρός στό μάτια του τότε άρχισε να ξετυλίχεται όλη ή περασμένη ζωή του... Θυμήθηκε πός σε ηλικία δεκαεπτά χρόνων έχασε σχεδόν συγγρόνος τον πατέρα του και ή μητέρα του και ήυαινε χορίς κανένα προσάτη... Μάλιστα, κάποιος γενναίος ούκογενετικός ήμισε τον ένδοξαση να συνεχίσει τις σπουδές του. Μελετούσε με πραγματική ματία, άπομασιμένος να μή γίνει ένας ποιός της ζωής. Συγγρόνος έννοιαθε να τον τραβάη άκατανάρχη ή φιλολογία... Κάλπτε μάλιστα πός είχε πάει στό Παρίσι, έποφείλθηκε της ευκαιρίας για να υποβάλη στην χορά ενός συγγραμείου, τον όποιον εκτιμούσε έτεροβλακά. Ένα όραμα του σι σίχου... Ο συγγραμείος του διάβασε, τό βρήκε καλό και τον ένεδώρασε. Τότε ο Άρθούρος βέβαιος για τον έαυτό του, εγκατέλειψε την έσοχρία του και πήγε στό Παρίσι, όπου βρήκε μία θεσι έπαλλήλον στους σιδηροδρόμους με ένδοξον πενήτα φοράκια μπιστό τό μίνα. Βέβαια, ή δουλειά του ήταν χορηγητική κι' άνασθη, μα τον ένεδώρασε ή ιδέα ότι βρισκόταν στό Παρίσι, κι' ότι δέν είχε παρα ν' άπλώση τό χέρι του για ν' άρπάκη τη δόξα. Έξαφνω τότε μία χορά, μία τοσλή χορά φώτισε τη ζωή του... Η νοσομαία του με τη Μάρθα... Την άγαπούσε και τον άγαπούσε... Ω ! τι ώραία όνειρα πός είχαν πλάσει μαζύ... Ο Άρθούρος της έλεγε ότι ή έπιτυχία δέν θάγουσε νόσθη κι' αυτή τον άκοιγε ένδοξατική... Και έτσι όνειρα δόξας, πλοίτου, μεγαλείου, έξωφάσαν την άγάπη της.

— Δέν πιστεύω νάχης την άξιοση να χορεύω άπ' τη χορά μου, του απάντησε με πείσμα ή Μάρθα.

Στην άσχη τη γάμου τους, ή Μάρθα ήταν όλο άγάτη και χορηότητα. Μα τά χρόνια πέρασαν και ό θοιματόν τους άποισε είχαν όνειρωθεί, δέν ήσαν... Τότε ή Μάρθα άρχισε ν' άμφιβάλη για την άξια του σιζύγου της... Ο Αντρέας τό είχε άντιλήφθει αυτό, όπως επίσης άντιλήφθει την χορηότητα της σιζύγου του να λιγοστεύη... Έτσι, έμεινε στό τέλος υμνος... — Μόνος !... Όχι... Είχε, για να παρηγορητά, ένα χορηωμένο ξανθό άγγελόδοι... Και αν έπέμνε ν' άγωνίζετα άκόμα, τό έκανε αυτό, όχι για τις άπολαύσεις που μοιρούσε να του χορηγήση ή έπιτυχία... Έργάζοταν τώρα για τό παιδί του... Η Μάρθα, ή όποια έδοο και μία στιγμή, κάτταζε τον Αντρέα, τον όποτες έξαφνα :

— Θά ακάπτασε χορίς άλλο τις ύποδοξίες σου πού είχες κάνει... "Ω... "Ω... Καί τι δέν μου είχες ύποδοξηθεί... Μου είχες πει πός θά μ' έκανε πλοίασια... Κι' εγώ, σαν ήλιδια πού ήμουν, σε πίστευα... — Θά μετανοής βέβαια πού δέν παντρεύτηκες αυτό τό χορητό πλοίοιο έμπορο, ό όποιος σου ζήτησε τό χέρι, της είπτε με παρόνοτο ο Αντρέας.

— Ω, μά την πίστη μου, ναί... Άμα είνε κανείς έίκοσι χρόνων κάνει πολλές άνοποιες... Τέλος πάντων, δτι έγινε έγινε... Τώρα δέν σου ζήτω παρά ένα πράγμα... Να χορητήσης την τελευταία σου ύποδοξη... — Ποιά ύποδοξη ;

— Την έξοχουσε κόλιας ; Μου είχες πη από δεκατέντε ήμερόν : « Αν μου άπορηώρον τό όραμα μου, δέν θά έμείνω περισσότερο στη φιλολογία. — Θά την κρατήσω... Μείνε ήσυχη... Θά σίχσω όλα τά χειρόχορα μου... "Εκείνη τη στιγμή ή πόρτα άνοιξε και ο Ζορζέ, ένα χορηωμένο μικρό άγγελόδοι, υπήκε μέσα με όθορβο. "Ετρεξε και' εΐθειαν προς τον πατέρα του, φωνάζοντας του :

— Καλησπέρα, πατεροβλή... Ο Αντρέας πήρε στην άγκαλιά του τό γιοί του και τον έσφιξε με λαχτάρα :

— Ά, Ζορζέ μου !... είπτε. Άγαπημένο μου παιδάκι... Καί εάν να τον κατελάβαινε τό παιδί αυτό των τεσσάρων χρόνων, έπρόσθεσε :

— Άγαπημένο μου... Ο πατέρας σου είνε ένας άποτυχημένος, μά σε λατρεύει... Καί ξέρει τον τρόπο να σε κάνει πλοίασια... Άκοζέ... Θά γίνει πλοίασιος... *

— Υπέβαλα την παραιτή μου, είπτε με άπάθεια ο Αντρέας. Η Μάρθα καθώς τον άκουσε, τον κάτταζε με κατάρληξη. — Τι είπες ; τον ρώτησε. — Έπει ότι υπέβαλα την παραιτή μου άπ' τους σιδηροδρόμους όπου εργάζομαι... Η κατάρληξη της Μάρθας μετεβλήθη άμεσα σε μ' άσυγχρότη έργη.

— Τρελλάθηκες ; φώναξε. Θά θέλεις χορίς άλλο ν' άποσιωθείς έξ όλοζήλον στη φιλολογία... "Α ! "Α !... "Υστερ' από τόσες έπιτυχίες πού είχες ως τώρα, ήταν πούλ φουσό αυτό... Τοιάζωτον βρήκες θεσι σε καμιά έφημερίδα ;... Μα αυτό είνε τραύλα !... Πόρπη να μην έχης καθόλον χορηά, για να κάνης τέτοια πράγματα, στη στιγμή πού έχης γενναία και παιδί... Μ' ένα θλιμένο χορηόγελο, ο Αντρέας απάντησε γαλήνια στη σίζυγο του :

— Δέν βρήκα θεσι σ' έφημερίδα... Φεύγω για τη Μαδαγασκάρη. Μου βρήκαν εκεί μία θεσι πούλ έπιπεροή... Έτσι, αν δέν θά σε κάνω ένδοξη, θά σε κάνω πλοίασια... Ναί. Θά γίνει πλοίασια !... Θά χορηήσης την άνεισι και την πολυτέλεια... — "Οι ! αυτά, είπτε ή Μάρθα, είνε πούλ ώραια... Μοναχά πού τό κίμα της Μαδαγασκάρης είνε πούλ άνδνημένο... — "Ε, κι' αν πεθάνω, της απάντησε ο Αντρέας, δέν έχης ν' άνησυχής για τίποτε... Φρόντισα κα' άσφάλια τη ζωή μου για έξοχοιες γιλιάνες φοράκια...

— Έξαχούσε γιλιάνες !... φώναξε ή Μάρθα κατάρληχη. — Ναί... της απάντησε ο σιζύγος της. "Ετσι τώρα μοιρούς να ήσυχάσης... Έπειτα άπ' αυτή τη σιζήτηση, βαρεία σιωπή επακολούθησε. Ο Αντρέας κάτταζε τη σιζύγο του, προσπαθώντας ν' άνακαλύψη την παραμογή συγγαμής στην έφορα της. Μα δέν ελδε τίποτε. *

Τις ήμέρες πού προηγήθηκαν από την άναγόρησι του, ο Αντρέας τις άρέφρασε άποκαλειπτα στο γιοί του. Η Μάρθα τό είχε άντιλήφθει αυτό και στό τέλος τον ρώτησε πειραχημένη :

— Τι σημαίνει όλη αυτή ή άγάπη ;

— Θέλω, της απάντησε ο Αντρέας, να τον κάνω να με θυμάται πάντα... Θέλω, αν πεθάνω, να διατηρηση την άνάμνησι μου και να θυμάται πόσο τον άγαπούσα... — Θά έλεγε κανείς, του απάντησε ή Μάρθα, ύπόνοτας τους όμους της, ότι φεύγεις χορίς έλιδια έπιστοφής. — Σκέ κάθε στιγμή ο Αντρέας ρωτούσε τό Ζορζέ ;

— "Όταν ο πατέρας σου θά είνε μαζονά, θά τον συλλογίζεσαι καθόλον ;

— Βέβαια... του απαντούσε ο μικρός. Θά θυμάμαι πόσο μ' άγαπούδες και πόσο καλός ήσουν για μένα... — Άζου άκόμα, Ζορζέ... "Όταν δέν θά είμαι πια έδω, θέλω θάθε βράδυ, πριν κοιμηθής, να λές : « Καλησπέρα, πατεροβλή !... — Κι' εσύ θά μ' άκούς ; ρώτησε με περιόφρατα ο μικρός. — Ναί. — Και θά μου απαντάς : « Καληνύχτα, Ζορζέ μου ; »

— Ναί...

Ο άποχωρημένος ήταν σπαρχατικός. Μέσ' στο άμάξι πού τους έπήγαγε προς τό σταθμό, ή Μάρθα εχε μία έκρηξη άληθινών δαχνοών... Για μία στιγμή...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Φοντενελλ και οι φίλοι του. Δυό ξηριώματα του Γάλλου συγγραφέως. Ένα χαριτωμένο ανέκδοτο του Ταλμά. Μία φιλονεικία πάνω στο ξυρίσμα. Ο Ταλμά είναι ανέκδοτος. Η πονηρή συνάδελαφος. Τι κάνουν τα παιδιά. Τι εφόβισε τον ντὲ Τυάν, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ρωτοῦσαν κάποτε τὸν Φοντενελλ, πὸς εἶχε κατορθώσει νὰ κάμῃ τόσους φίλους καὶ νὰ μὴν ἔχῃ οὔτε ἓνα ἔχθρο.

— Αὐλοῦθηρα πάντα στὴ ζωὴ μου τὰ ἔζηξ' δυό ἀξιώματα, ἀπάντησεν ὁ Φοντενελλ: «Ὅλα εἶνε θανάτα, κ' ὄλοι ἔχουν ὀζυρο».

Ὁ Σαὶ Μπρωῖό διηγείται τὸ ἔζηξ' χαριτωμένο ανέκδοτο τοῦ μεγάλου τραγουδοῦ Ταλμά:

— Ἐνα προῖ ἐπὶγα νὰ ἐπισκερτῶ τὸν Ταλμά στὸ σπίτι του μαζὶ μὲ κάποιον κοινὸ μαζ φίλο. Ὅταν μπαίκαμε στὸ δοματιὸν τὸν βόρκαμα νὰ ζυριζέται καὶ νὰ συζητῆι συγγρόμας μὲ μὰ ἀπὸ τίς πό χαριτωμένες καὶ ποὺ φημισμένες συνάδελαφος του, τὴν δεσποινίδα Ρωζού. Ὁ φίλος μου κ' ἔγω παραμοίσαμε τότε σὲ μὰ γονιὰ τοῦ δοματιου περιμένοντας νὰ τελειώσῃ ἡ συζητήσις αὐτὴ— ἡ ὁποία ἐ- προμηγνέτο θυελλώδης.

— Ὅχι, ὄχι! φώναξε ὁ Ταλμά. Δὲν θὰ παῖξω αἰ- οιο! Δὲν μπορῶ! Δὲν θέλω! Τ' εἶν' αὐτὰ; Ὅλο ἐγὼ θὰ παῖξω; Ὅλο ἀγαπᾶτε; Ἀρκετὰ δοῦλεμα σὰν εἰ- λωτας ἐπὶ ἔξη μῆνας! Τώρα ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ νὰ- νιθῶ καὶ θάνατινθῶ!

— Πολὺ καλά, νὰναπαύητε! τοῦ ἀπαντοῦσε ἡρε- μα ἡ συνομιλήτρια του. Ποῖς σὰς λέει τὸ ἐναντιον; Ἀπο μεθῆνιο θὰ εἶστε ἐλευθέρως.

— Ἀστενέστε; Ἀπὸ αἴτιο θὰ εἶμαι ἐλεύθερος! Αἴτιο θάναγγεῖλο στίχους μου στὴν παρρηπίσσα Μπρωζέξ. Μπορῶ νὰνιθῶ στὴν ἀδελφὴ τοῦ αὐτο- κρότορος;

— Πηγαίνετε, ἀλλὰ μετὰ τὴν παρῶστασι.

— Ναι, γὰ νὰ πάω κορμασμένος καὶ νὰπαγγεῖλο μὲ βραχὴ φωνὴ στίχους, τοὺς ὁποίους οὔτε θὰ θυμᾶ- μαί! Νὰ μ' ἀκούν δηλαδὴ οἱ καλεσμένοι καὶ νὰ λένε:

— «Καὶε, αὐτὸς εἶνε ὁ Ταλμά!».

— Ἀδύνατον, ἀγαπητὴ μου. Ἀδύνατον.

— Μὰ ἀν ἀρνηθῆτε, δὲν θὰ παῖξομα...

— Ἀς μὴν παῖξετε...

— Μὰ θάχομα σίγωνα ζῆμια ἔξη χιλιάδες φράγκα.

— Ἀς τὴν ἔχετε...

— Εἶστε πολὺ καλὸς συνάδελαφος καὶ δὲν θὰ μὰς κάνατε αὐτὸ τὸ κακό. Σὰς ἔχω καλὰ: Ἐχετε χρυσὴ καρδιά καὶ δὲν θὰ μὰς ἐγκαταλείψετε. Εἶστε ἡ σανάδα σωτηρίας μας.

— Δὲν εἶμαι σανάδα, εἶμαι μάμαρο! Μὴ λογαριάζετε σὲ μὲνα, δὲ θὰ παῖξω!

— Θὰ παῖξετε!

— Ὅχι!

— Ἀγαπημένε μου Ταλμά!

— Τίποτα!

— Μισροῦλη μου Ταλμά!

— Σ' ἄλλος αὐτὰ!

— Ὅποτε τὸχεις ἀποφασίσει γὰ καλὰ;

— Γὰ πολὺ καλὰ!

Καὶ ἡ χαριτωμένη ἠθοποιὸς ὤρμησε, τὸν ἀγκάλιασε, κ' ἄρχισε νὰ τὸν φιλῆ.

Ὁ Ταλμά τᾶχασε. Στὴν ἀρχὴ προσπαθοῦσε ν' ἀμνηθῆ, τοῦ κά- κου ὅμως...

— Θὰ ἀναγγεῖλο λοιπὸν στοὺς ἄλλους Ἐταίρους τῆς Γάλλικῆς Κομοδιάς, τοῖ εἶπεν ἡ συνάδελαφος του, ὅτι αἰριο θοῶν θὰ παῖ- ζετα... Ἄ, Ταλμά, τὶ καλὸς ποὺ εἶστε!...

Ὁ Ταλμά δὲν εἰνε συνειθῆ ἀκόμα ἀπὸ τὴν κατάληξή του. Ἐ- κτύπαξε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, τὴν καλλιτέχνα πού ζυμογέλισε κ' ἔξωρα... ἔσκασε κ' ἀπὸς στὰ γέλια αὐὰ μικρὸ παιδί κ' ἐδῆλοσε ὅτι θὰ λάθῃ μέρος στὴν παρῶστασι...

Στὴ μάχη τοῦ Ρωζού, μὴ σφαιρὰ ἐχτύπησε τὸ ἄλογο τοῦ νεαροῦ εὐγενεοῦ ντὲ Τυάν, ὁ ὁποῖος στεκόταν κοντὰ στὸν στρατόρχη ντὲ Σάζ, καὶ τὸ σκότισε.

Ὁ στρατάρχης ἐρώτησε τότε τὸν ντὲ Τυάν:

— Φοβήθηκες πολὺ, νεαρό μου;

— Ναι, ἀπάντησε ὁ γενναῖος ντὲ Τυάν. Φοβήθηκα μήπως ἀντὶ τοῦ ἀλόγου μου πάρε ἐσὰς τὸ βόλι καὶ πληρωθῆτε, στρατάρχα μου!...

ΣΕ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟ

Ἔνας γέρος σαλβιασμένος καὶ φιλόγυρος πολὺ ὀνευερωτικὸς πὸς εἶχε μὲς στὸ σπίτι του γιορτή, κ' ἀπὸ τὸ φάβο μὴν ζοδῆμα καὶ στὸν ἔπνο ἀπὸ τὸ πουγ- (γὶ του, ἔχαμ' ὄζο νὰ μὴν κλεισῆ μὰτι σ' ὄλη τὴ ζωὴ του. (Ἄπ' τὸ Ἴταλκὸ)

μῆ, ὁ Ἄνδρέας Ξαναβόηξε τὴ Μάρθα τοῦ παρελθόντος, τὴ στοιγι- κὴ καὶ τρομερὴ Μάρθα πού εἶχε λατρέψει... Τὸν ἰκέτηνε μάλιστα νὰ μὴ φύγῃ... Καὶ ὁ Ἄνδρέας, βλέποντας τὰ δάκρυά της, λύγισε γιὰ μὴ στιγμή: Μὰ συλλογίστηκε τὸ γινὸ, τὴν ὑπόχεισι ποὺ τοῦ εἶχε δώσει νὰ τὸν κἀνὴ πλουσίο κ' ἔμεινε σταθερὸς στὴν ἀπόφασί του... Μὰ σὲ λίγο, σὰν ἔμεινε πὰ μόνος μέσα στὸ τραῖνο, δὲν μπό- ρεσε πὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴ συγκίνησιν του καὶ ἔξέσπασε σὲ λυγμούς.

Ἡ Ἐρηθὰ Θάλασσα!... Ἐξείς αἰτίας τῆς τρομερῆς ἔξυτης εἶχαν στήσι τέντες ἐπάνο στὸ κατάστρωμα τὸ πλοῖον. Παρ' ὄλ' αὐτὰ, οἱ ἐπάβυτες, φρανόντοισαν ἐκμηδενισμένοι...

Ὁ Ἄνδρέας ὁπόσο εἶχε προζωρήσει ἔξω ἀπ' τὴν προστατευ- τὴ σιὰ πὸς ἔραχνον ἢ τέντες, ὅταν ἔξαφνα ἄκουσε μὰ φωνὴ νὰ τοῦ λῆι:

— Ἐ, ἐσύ, κει κάτω... Θέλεις νὰ πάθῃς ἡλίαισι... Κρήνον γοῆ- γομα κἀπο ἀπ' τὴν τέντα... Ἐνα λεπτὸ ἀκόμα ἂν μείνῃς ἐκεῖ, γά- θηρες...

Ὁ Ἄνδρέας ἀποταβήθηκε, ἀλλὰ σκέφτηκε ἄμεσως ὅτι ἡ ὄρα τῆς θυσίας εἶχε φτάσει... Ὅταν ἐδεδάωσε τὴ γυναῖκα του πὸς εἶχε βρεθὶ μὰ καλὴ θεσί τοῦ Μαδαγασκάρη, τῆς ἔλεγε ψέμματα. Ἡ μόνῃ ἀλήθεια ἦταν ὅτι εἶχε ἀσφάλισι τὴ ζωὴ του γὰ ἔξωκόμας χιλιάδες φράγκα... Ἐπορε λοιπὸν νὰ πεθάνῃ γὰ νὰ κἀνὴ τοὺς δικούς του εὐτυχισμένους...

Καὶ, μὲ τὴ σκέψῃ αὐτὴ, ἔρωξε μὰ ματιὰ γύρω του... Κανένας δὲν τὸν ἔβλεπε τώρα... Χωρὶς νὰ διαστῆι τότε ὁ Ἄνδρέας διεπυθῆθηκε πὰ πρὸς τὸ θανατηφόρο ἡ- λιο καὶ ἔβγαλε τὴν κάσα του...

Τὸ τέλος εἶχε φτάσει πὰ. Ἐσπυμένους καθὼς ἦταν στὴν κοκκῆτα του, ὁ Ἄν- δρέας ἄκουσε ἔξαφνα τὸ γαῖτο νὰ λῆι στὴ νοσοκό- μα μὲ συγκίνησι:

— Μερίκα λεπτὰ ζωῆς τοῦ μόνου ἀκόμα... Μὰ προσέχετε. Διατηρεῖ ὄλες τὸν τίς ἀσθήσις...

Ὁ Ἄνδρέας χυμογέλισε πικρὰ... Μέσα σὲ ἴλα λεπτὰ, θὰ ἔξασφάλιζε τὸν πλοῖο στὴ γυναῖκα του καὶ στὸ γινὸ του...

Τὸ ὄλοϊ τοῦ παραβιὸ ὄσημα ἐκείνη τὴ στιγμή ὄχτὸ φουές. Τὴν ὄρα αὐτὴ ἀρωβόησε ἡ γυναῖκα του θὰ ἔγινε τὸ γινὸ του γὰ νὰ τὸν βάλῃ νὰ ρωμῆθῃ... Ὁ ἐτοιμθάνατος νόμζε πὸς θὰ ἔβλεπε πρῶτος τὸν Ζορζὲ καὶ πὸς τὸν ἄκουσε νὰ τοῦ λῆι:

— Καληνύχτα, πατερούλη...

Τότε ὁ δυστυχισμένος πατέρας ἄπλωσε τὰ χερία του πρὸς τὴ λατρεινὴ του ὀπτασία, κρηθίζοντας:

— Καληνύχτα, Ζορζέ, καληνύχτα...

Καὶ ἔσφύρησε...

E.—G. GLUCK

ΠΑΛΑΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΓΚΑΦΑ ΕΝΟΣ ΣΟΦΟΥ

Ὁ βαρῶνος γτ' Ὀλμπάχ, ὁ ὁποῖος ἤρκασε κατὰ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος καὶ ἦταν ἓνα ἀπὸ τοὺς πὸ ὄνομαστοὺς ἐπιστήμονας τῆς ἐποχῆς του, ἔπαθε κάποτε μὴ γιάμα πὸ ἀμέμεινε ἱστορικῆ.

Μία μέρα ἔλαβε ἀπὸ ἓναν ξενητημένο φίλο του μὴ ἐπιστολή, στὴν ὁποία τοῦ ἔγραφε τὰ ἔζηξ:

«Τὸ ταξεῖδι μου ἐπῆγε καλὰ καὶ θὰ ἦταν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως εὐχάριστο, ἂν δὲν μὰς συνείχαμε ἓνα περιστατικὸ, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου θεωρῶ ὑποχρεώσι μου νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴ σας. Δυὸ μέρες μετὰ τὴν ἀναχώρησί μας, ἓνας ναυτης ἔπεσε ἀπὸ τὸ κατᾶρι στὸ κατάστρωμα κ' ἔσπασε τὸ πόδι του. Οἱ ἄλλοι ναυτες τοῦ τὸ ἔδε- σαν σφιχτὰ μὲ σπάγκο ἀλειμμένο μὲ γρεσίνο καὶ οἰνόπνευμα, καὶ σὲ λίγες στιγμῆς ὁ τραυματίας περπατοῦσε τόσο καλὰ ὅσο καὶ προητέρα. Τὴ σκηνὴ αὐτὴ τὴν παρακολούθησε ὄλο τὸ πλήρωμα, τὸ ὁποῖο ἔμεινε κατάπληκτο μὲρὸς στὴν ἐπιτυχία».

Ὁ γτ' Ὀλμπάχ, μόλις διάβασε τὸ γράμμα, ἔσπευ- σε νὰ ἐτοιμάσῃ σχετικὴ ἀνακοίνωσι, τὴν ὁποία ἐκᾶ- δασε στὴν Ἰατρικὴ Ἀκαδημία ἐπὶ παρουσίᾳ ὄλων τῶν μελῶν της. Οἱ συνάδελοι του ἐξεπλάγησαν φε- σικά γὰ τὴν πρωτοφανῆ αὐτὴ χειρουργικὴ ἐπέμ- βασι.

Ἐστερ' ὅμως ἀπὸ κάμποσες μέρες, ὁ βαρῶνος ἔ- λαβε καὶ δευτέρω γράμμα ἀπὸ τὸ φίλο του, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔγραφε στὸ ὑποεὐόγραφο:

«Στὸ περασμένο μου γράμμα λησρόνησα νὰ σὰς ἀναφέρω μὴ λεπτομέρεια σχετικὴ μὲ τὸ περιστα- τικὸ πὸς ἔγραφα. Τὸ πόδι τοῦ ναυτη πὸς εἶχε σπάσει ἦταν... ἔδῆλο!».

ΜΙΚΡΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

— Ἐρεῖς τί εὐχαριστεῖ περισσότερο ἀπ' ὄλα τὴ γυναῖκα;

— Ἐρρω. Νὰ εἶνε ὄραία!

— Ὅχι. Νὰ βλέπῃ τῆς ἄλλες ἀσχημῆς!...

